

Στις 20/12/2018 πραγματοποιήθηκε στο πολιτιστικό κέντρο Μ. Μερκούρη στο Κερατσίνι, η πρώτη δημόσια εμφάνιση της ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗΣ-ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ σε Κερατσίνι-Δραπετσώνα. Συμμετείχε πλήθος νέων αγωνιστών, εργαζομένων και ανέργων, συνδικαλιστών στην εκπαίδευση και σε εργατικά σωματεία της περιοχής, εκπρόσωποι από συλλογικότητες και οργανώσεις της ασυμβίβαστης-αντικαθεστωτικής Αριστεράς, άνθρωποι από όλο το ηλικιακό φάσμα και τις ιστορικές φάσεις του λαϊκού κινήματος. Μετά το εισηγητικό κείμενο από την πλευρά της Πρωτοβουλίας, ακολούθησε συζήτηση όπου κυριάρχησε ο προβληματισμός τόσο για το περιεχόμενο της όσο και τον τρόπο επίδρασης που θα μπορούσε να έχει μια αντίστοιχη συλλογικότητα, για να μπορέσει να επικοινωνήσει με μεγαλύτερα ακροατήρια. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον υπήρξε από παρεμβάσεις που αποτύπωσαν την απογοήτευση απέναντι στη σημερινή διοίκηση του Δήμου, ακόμη και από αγωνιστές που συνέβαλαν στο ξεκίνημα και την εκλογική της επικράτηση.

Κοινός τόπος της συζήτησης ήταν η αναγκαιότητα παρέμβασης σε όλα τα μέτωπα που ανοίγονται, με έμφαση στα ζητήματα ποιότητας ζωής, ρύπανσης, ελεύθερων χώρων, του πολιτισμού και της αντιφασιστικής πάλης.

Αποφασίστηκε η συγκρότηση Ομάδας Συντονισμού που θα οργανώσει τα επόμενα βήματα και την ανοιχτή συζήτηση ώστε πριν το τέλος Ιανουαρίου 2019 να έχουν δρομολογηθεί οι συλλογικές αποφάσεις για τη συγκρότηση των βασικών αρχών, της διεύρυνσης, των πρωτοβουλιών, του ονόματος καθώς και του χαρακτήρα της παρέμβασης το αμέσως επόμενο διάστημα προς τις αυτοδιοικητικές εκλογές.

Το εισηγητικό κείμενο της Πρωτοβουλίας :

Ανοίγοντας τη συζήτηση για τη συγκρότηση Αριστερής Αντικαπιταλιστικής συλλογικότητας σε Κερατσίνι-Δραπετσώνα

Βρισκόμαστε στο τέλος μιας ακόμη χρονιάς, που αφήνει τον κόσμο έτσι όπως τον γνωρίζαμε, να εξελίσσεται σε μία διαρκή και αδιάκοπη αντιδραστική μεταβολή.

Οι πόλεμοι, η φτώχεια, η μετανάστευση, η περιθωριοποίηση μεγάλων τμημάτων της

κοινωνίας, ο ραγδαίος μετασχηματισμός του κυρίαρχου οικονομικού υποδείγματος σε αντιλαϊκή και αντιδραστική κατεύθυνση, η περιβαλλοντική και οικολογική καταστροφή του πλανήτη, συνυπάρχουν με την ιλιγγιώδη αύξηση του παγκόσμιου πλούτου, τη ραγδαία επιστημονική πρόοδο, με την αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας, με ανακαλύψεις και καινοτομίες που μπορούν να βελτιώσουν τη ζωή των ανθρώπων, για να ζουν καλύτερα και περισσότερο, να εργάζονται λιγότερο, να μορφώνονται, να καλλιεργούνται και να ψυχαγωγούνται περισσότερο.

Ποτέ άλλοτε στην ανθρώπινη ιστορία η σύγκρουση ανάμεσα στη δυνατότητα και στην πραγματικότητα βελτίωσης της ζωής των ανθρώπων δε ήταν τόσο ισχυρή.

Η έκβαση στη σύγκρουση αυτή και η πάλη που ενσωματώνεται ανάμεσα στις δυνάμεις της εργασίας και του κεφαλαίου δεν θα προσδιορίσει μόνο τον τρόπο με τον οποίο θα ζούμε στα επόμενα χρόνια. Στην ουσία θα καθορίσει, το μέλλον της ανθρωπότητας στο σύνολό της.

Τα προηγούμενα χρόνια αυτά τα χαρακτηριστικά με αφορμή την υπερχρέωση της χώρας, έγιναν πιο ορατά, έντονα και εκρηκτικά.

Παρά την αποφασιστική και πρωτόγνωρη αντίσταση της κοινωνικής πλειοψηφίας, και με την γενικευμένη κατασταλτική επιβολή από την πλευρά του κράτους, ο γύρος της αντιπαράθεσης που σηματοδότησαν τα μνημόνια, έληξε με νικητή τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Επιβλήθηκε με τον πιο ταπεινωτικό και άτιμο τρόπο ο καθεστωτικός νόμος των δανειστών, της Ε.Ε και του ΔΝΤ, αλυσοδένοντας το μέλλον της χώρας με νόμους, δεσμεύσεις και συμφωνίες που ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, ψήφιζαν και νομοθετούσαν επι μία οκταετία, στο όνομα της μεταρρύθμισης και του εκσυγχρονισμού.

Στην ουσία αυτό που έκαναν είναι να καταστρέψουν ένα μεγάλο μέρος του πλούτου της χώρας, να επιβάλλουν μία καταστροφή πολεμικού χαρακτήρα και να καταφέρουν μία αναδιανομή σε όφελος του κεφαλαίου τεράστια και πρωτόγνωρη.

Στόχος, να διασωθεί η νομισματική και δημοσιονομική ισορροπία όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά πρωτίστως της Ε.Ε και σε δεύτερο χρόνο του συνόλου του καπιταλιστικού κόσμου, να ξεπεραστεί η κρίση σε βάρος των εργαζομένων και να αλλάξουν ροή και τάση τα ποσοστά κέρδους του κεφαλαίου.

Σε αυτό το πλαίσιο η οικονομική και κοινωνική κατάσταση της πλειοψηφίας των εργαζομένων, χειροτέρεψε δραματικά. Κατακτήσεις που η εργατική τάξη μεταπολεμικά,

κατόρθωσε να αποσπάσει σε οικονομικό και θεσμικό επίπεδο καταργήθηκαν. Η ανεργία, η υποαπασχόληση, η επέκταση ελαστικών μορφών εργασίας, η αμφισβήτηση της ελεύθερης συνδικαλιστικής δράσης, η εξαφάνιση κοινωνικών παροχών και βοηθημάτων σε συνδυασμό με την αβάσταχτη φορολόγηση, την περικοπή των μισθών και την κατάργηση των συμβάσεων, εδραίωσαν το σοκ που επιζητούσαν οι κυβερνήσεις και έβαλαν συγκυριακά στο γύψο την κοινωνία.

Σύμμαχος σε αυτή τη διαδικασία και για λογαριασμό των κυρίαρχων, η πάντα πρόθυμη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ δίνοντας τον τόνο στις πλειοψηφίες Εργατικών κέντρων και Ομοσπονδιών σε ταύτιση με τις πιο συντηρητικές τάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα, δεν ενίσχυσε τους αγώνες και δεν δημιούργησε γεγονότα, αλλά αντίθετα, συντονίστηκε με τις πιο αντιδραστικές φωνές του πολιτικού κόσμου και της οικονομικής ολιγαρχίας, για να καταστείλει δυναμικά και προληπτικά τις κοινωνικές αντιστάσεις και να αποδείξει με τον πιο δραματικό τρόπο την επιτακτικότητα συγκρότησης εργατικών συλλογικοτήτων που θα αμφισβητούν τη δομή, το περιεχόμενο και τη δράση του υπάρχοντος συνδικαλιστικού κινήματος.

Σε αυτό το περιβάλλον, και με το εκκρεμές της Αριστεράς, να κινείται από την ατολμία στην αδυναμία και από το συμβιβασμό στην υποχώρηση, ακόμη και τα πλέον ειλικρινή και αποφασιστικά σχέδια αντεπίθεσης έμοιαζαν αδύναμα και ημιτελή για να αποκρούσουν το μέγεθος της επίθεσης του αντιπάλου.

Καθρέφτης στη συνολική εικόνα που περιγράψαμε είναι η κατάσταση της κοινωνίας σε τοπικό επίπεδο.

Από τις φωτιές του καλοκαιριού και τις πλημμύρες του φθινοπώρου, ο υπεύθυνος δέν αναζητείται μονάχα στην -με τραγικό τρόπο- αποδεδειγμένη επιχειρησιακή αναποτελεσματικότητα του κατεστραμμένου από τις περικοπές κρατικού μηχανισμού, αλλά και από την καταστροφική θυσία του αστικού περιβάλλοντος στις ανάγκες της αγοράς και της ανάπτυξης από τις κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και της υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτήν τη λογική.

Οι ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων υποδομών και δικτύων, η επιβολή της ανταποδοτικότητας σε υπηρεσίες και κοινωνικές δομές και η αύξηση των φόρων και τελών, απαξίωσαν ακόμη περισσότερο την ποιότητα ζωής της εργατικής και λαϊκής οικογένειας.

Η εξάρτηση των κοινωνικών υπηρεσιών και η λειτουργία αντίστοιχων δομών από ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις, συντηρεί ένα απαράδεκτο σύστημα ελέγχου από τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς που καθορίζει που, με ποιά διαδικασία και με ποιους όρους θα λειτουργήσουν βασικοί άξονες και κοινωνικοί μηχανισμοί του κράτους.

Η Ε.Ε κρατά τα κλειδιά, ορίζει τους κανόνες και καθορίζει τις προτεραιότητες ικανοποίησης των κοινωνικών αναγκών μέσω των χρηματοδοτήσεων του ΕΣΠΑ. Διεκδικούμε την ανατροπή αυτού του μοντέλου ως αναγκαία προϋπόθεση για την αποσταθεροποίησης του ευρωμηχανισμού για την αποδέσμευσης από την Ε.Ε. και απόσπασης πόρων από εξοπλισμούς, φοροαπαλλαγές του κεφαλαίου και χρηματοδοτήσεις που ενισχύουν την καπιταλιστική κερδοφορία και ανάπτυξη.

Κρίσιμες δομές και υπηρεσίες των Δήμων, λειτουργούν στη βάση απάνθρωπων εργασιακών σχέσεων και αμοιβών, με απαράδεκτες συμβάσεις και συνθήκες εργασίας, επικίνδυνες πολλές φορές για τη ζωή των εργαζομένων σε αυτές.Η πλειοψηφία των υπηρεσιών στις δομές των δήμων στελεχώνεται πλέον αποκλειστικά με τέτοιου είδους συμβάσεις.

Ο “Κλεισθένης” έρχεται να ενισχύσει το χαρακτήρα των δήμων ώς μηχανισμούς αναπαραγωγής και συμπλήρωσης του κεντρικού κράτους, της επέκτασης του ιδιωτικοοικονομικού χαρακτήρα της λειτουργίας του, ενισχύοντας την επιχειρηματικότητα στη λογική άντλησης πόρων και «απογαλακτισμού» τους από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Ενισχύει το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που θέσπισε ο “Καλλικράτης” και εδραίωσαν όλοι οι μνημονιακοί νόμοι ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ.

Η θέσπιση της απλής αναλογικής παρά το ότι αναιρεί πρωτογενώς τα βασικά της χαρακτηριστικά, στην πράξη ενισχύει τη διαμόρφωση ενός προσωποπαγούς μοντέλου διοίκησης, απέναντι στη σύγχρονη αναγκαιότητα εμβάθυνσης της δημοκρατίας μέσα από θεσμούς και διαδικασίες που ενθαρρύνουν τη λαϊκή συμμετοχή και δράση.

Στις τοπικές κοινωνίες είναι θεσμοποιημένο και αναπαράγεται ένα σαφέστατο και ορατό μοντέλο διακυβέρνησης, που κάθε φορά αναζητά και βρίσκει στους δημοτικούς παράγοντες, εκφραστές και πολλαπλασιαστές των κυρίαρχων οικονομικών συμφερόντων.

Τα φαινόμενα Μπέου-Μαρινάκη, Μελισανίδη, μπορεί να είναι τα πλέον απροκάλυπτα, δεν είναι όμως τα μοναδικά. Το κεφάλαιο σε όλα τα μεγέθη του ενδιαφέρεται να έχει επικοινωνία με τους τοπικούς άρχοντες ή να έχει εκπροσώπους πρόθυμους να εξυπηρετήσουν μικρά ή

μεγάλα συμφέροντα και επιδιώξεις.

Η τοπική εξουσία αναπαράγεται και εδραιώνεται όχι μόνο μέσα από τη σχέση με τα ιδιωτικά συμφέροντα, αλλά και μέσα από τις σχέσεις που διαμορφώνονται με μοχλό τα κονδύλια που διοχετεύονται σε συλλογικότητες στον πολιτισμό, τον αθλητισμό, την εκκλησία, συλλόγους και σωματεία τοπικού χαρακτήρα.

Αυτό το μοντέλο είναι σε πλήρη και ευθεία αντιπαράθεση με τη γνήσια λαϊκή δράση και έκφραση, απεχθάνεται την αυτοτελή και ανεξάρτητη συμμετοχή στα κοινά, αναπαράγει τη λογική και την πρακτική της ανάθεσης.

Ακριβώς αυτό το μοντέλο επιχειρούμε να αμφισβητήσουμε και φιλοδοξούμε να αποκαλύψουμε στη διαδικασία της ανατροπής του.

Στην προσπάθεια να διερευνήσουμε τις δυνατότητες συγκρότησης συλλογικότητας με πυρήνα τα τοπικά ζητήματα που αφορούν στην περιοχή, η συζήτηση δέν πρέπει να καθοριστεί από την πιθανότητα και μόνο της εκλογικής καθόδου. Αυτή η προοπτική έρχεται σε δεύτερο χρόνο και ως αποτέλεσμα κυρίως της πολιτικής γείωσης και της οργανωτικής ωρίμανσης που πρέπει να δρομολογήσουμε, παράλληλα με τη διαδικασία συγκρότησης του λόγου και της πρακτικής μιας αριστερής ριζοσπαστικής παρέμβασης στα τοπικά ζητήματα.

Το μέτρο της ωρίμανσης αυτής της προσπάθειας, είναι η υπαρκτή δυνατότητά της να συναντηθεί με τις ανησυχίες και να εκφράσει τα συμφέροντα ενός μεγαλύτερου τμήματος της τοπικής κοινωνίας που έχει “χτυπηθεί” από την κρίση και έχει κάθε λόγο να προσεγγίζει τις αξίες της ανατροπής έξω από τα υπάρχοντα τοπικά σχήματα της εξουσίας, της συνδιαλλαγής και του συμβιβασμού.

Αυτή η διαδικασία θα καθορίζεται από την ποιότητα που θα συγκροτείται σε συλλογικό επίπεδο, στην αποτύπωση των αιτημάτων που αφορούν στην εργασία, την ποιότητα ζωής, τα δικαιώματα των εργαζομένων, της νεολαίας, των ανέργων και της τρίτης ηλικίας.

Στην διαμόρφωση ενός Αριστερού-Ριζοσπαστικού λόγου και αγωνιστικής πρότασης, με γνώμονα τη δυνατότητα προσέγγισης με ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές συνειδήσεις, που θα επιχειρεί να διαμορφώσει για τα τοπικά προβλήματα, έναν πόλο αντίστασης όλων των ενεργών συλλογικοτήτων της περιοχής που κινούνται σε αντιδιαχειριστική, ριζοσπαστική και ανατρεπτική τροχιά.

Η προσπάθεια αυτή έρχεται να πλουτίσει τον γαλαξία αντίστοιχων εγχειρημάτων σε

πανελλαδικό επίπεδο. Αντλεί εμπειρία από τοπικά σχήματα σε δήμους και περιφέρειες που αντιλαμβάνονται τη δράση και τη φυσιογνωμία τους, έξω και ενάντια στη λογική της αστικής διαχείρισης, σε αντιπαράθεση με τις πολιτικές της καπιταλιστικής ανάπτυξης, ενάντια στην καταστροφή της φύσης, για μετασχηματισμό του δομημένου περιβάλλοντος σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι για το ιδιωτικό κέρδος και με κριτήριο την ανταποδοτικότητα.

Με αυτές τις συλλογικότητες και τα τοπικά σχήματα που δρουν και παρεμβαίνουν σε ολόκληρη τη χώρα, φιλοδοξούμε να συγκροτήσουμε ένα σταθερό, δραστήριο και ενεργητικό ρεύμα με διακριτά και μόνιμα χαρακτηριστικά που θα συγκρούεται με τις λογικές του ευρωμονόδρομου, θα υπερασπίζεται τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, ενάντια στην καταστολή και τον αυταρχισμό, απέναντι στον πόλεμο, τον φασισμό και τον εθνικισμό.

Δεν συγκροτούμε ούτε κόμμα, ούτε οργάνωση που φιλοδοξεί να ανατρέψει τον καπιταλισμό. Συγκροτούμε όμως μία συλλογικότητα που θα επιχειρεί με αφετηρία τα σύγχρονα ζητήματα της ποιότητας ζωής και όπως αυτά βιώνονται σε τοπικό επίπεδο, να ενισχύσει την αμφισβήτηση και να την μετασχηματίσει σε δράση και πρόταση αγώνα.

Παράλληλα όμως δεν μας αφήνει αδιάφορους, ούτε στεκόμαστε υποκριτικά δήθεν αδιάφοροι απέναντι στο ζήτημα του ποιος κυβερνά και ποιος έχει την εξουσία. Κατανοούμε την αναγκαιότητα της ανατροπής του καπιταλισμού ώς αναγκαία και δυνατή προϋπόθεση για να κατακτήσει η κοινωνική πλειοψηφία τη θέση, τη ζωή και την εξουσία που της αξίζει, σεβόμενοι ωστόσο τη διαφορετικότητα που μπορεί να προσεγγίζει καθένας αυτή τη διαδικασία.

Τα αντικαπιταλιστικά- αντι Ε.Ε και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά της συλλογικότητας που συγκροτούμε δεν είναι ούτε λευκό χαρτί, ούτε κενό γράμμα. Αποτυπώνονται στα χαρακτηριστικά που ορίζουν τη δράση, τον τρόπο ανάλυσης των προβλημάτων, τις συμμαχίες, τις θέσεις και τις πρωτοβουλίες μας.

Η επιτακτικότητα της παρέμβασής μας επιβάλλεται και από το γεγονός ότι η ευρύτερη περιοχή του Πειραιά το επόμενο διάστημα, θα βρεθεί στο κέντρο σημαντικών αλλαγών στη μορφή, τα χαρακτηριστικά, τις προτεραιότητες και του ρόλου της στην ανάπτυξη της χώρας.

Με κέντρο το λιμάνι και τα καινούργια αφεντικά του ΟΛΠ, δρομολογούνται μιά σειρά παρεμβάσεις με άμεσο και έμμεσο κόστος στην καθημερινότητα των κατοίκων, στο

περιβάλλον και στις εργασιακές σχέσεις, για τις οποίες χρειάζεται έπειτα από μελέτη και ανάλυση να διαμορφωθεί ένα αντίστοιχο των απαιτήσεων αγωνιστικό σχέδιο και δράση.

Αντίστοιχα:

• τα Λιπάσματα και η αξιοποίηση της παράκτιας ζώνης για χρήσεις πολιτισμού, αθλητισμού και αναψυχής, απέναντι στις επιδιώξεις επέκτασης της COSCO,
• η αποδέσμευση εκτάσεων και περιοχών από το ΤΑΙΠΕΔ,
• η απομάκρυνση των καζανιών από τη Δραπετσώνα,
• η άμεση άρση της άδειας λειτουργίας τους και η κατάργηση του άρθρου 70 του μεσοπρόθεσμου που μονιμοποιεί τις ρυπογόνες εγκαταστάσεις, είναι βασικά πεδία αντιπαράθεσης που θα καθορίσουν το μέλλον της πόλης και των κατοίκων της.

Η στάση μας στη σημερινή δημοτική αρχή, δεν προσδιορίζεται μόνο από το γεγονός ότι στην πράξη ταυτίστηκε με την κυβερνητική πολιτική και δεν αμφισβήτησε κορυφαίες αντιλαϊκές της επιλογές, ενώ συντονίστηκε παρά τις εσωτερικές της τριβές με το κυρίαρχο κυβερνητικό αφήγημα.

Προσδιορίζεται κυρίως από την αντίθεσή μας στην πεποίθηση που θέλει να εδραιώσει, ότι η Αριστερά είναι δύναμη “νομιμότητας”, “ηθικής” και “νοικοκυροσύνης”.

Παρά τις προσδοκίες που τροφοδότησε σε πολιτικούς χώρους και αγωνιστές της Αριστεράς, κατέβασε δραματικά τον πήχη της αξιολόγησης του έργου της στο επίπεδο εκείνο, όπου το κοινωνικό πρόσημο που φιλοδοξούσε να την χαρακτηρίσει, “ισοπεδώθηκε”, στη κοινή συνισταμένη των λεγόμενων “επιτυχημένων” δημάρχων από το Χαλάνδρι, μέχρι το Περιστέρι και από την Πάτρα έως την Πετρούπολη.

Υποτάχθηκε με υποδειγματικό τρόπο στο θεσμικό πλαίσιο και επέλεξε να ελέγξει τις κοινωνικές αντιδράσεις σε σημαντικά ζητήματα της πόλης, με τρόπο συμβολικό και ακίνδυνο.

Επέλεξε συνειδητά, να εμπλακεί στο πολιτικό αλισβερίσι ανάμεσα σε υπουργεία, κυβέρνηση και περιφέρεια για έργα και χρηματοδοτήσεις με αντάλλαγμα την εκλογική υπεραξία στον εκλογικό χάρτη του ΣΥΡΙΖΑ.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, δεν έχουμε δικαίωμα να κρύψουμε ότι πίσω από την «νοικοκυρεμένη» εικόνα βρίσκονται επισφαλείς, κακοπληρωμένοι και εκτεθειμένοι σε κινδύνους, εργαζόμενοι μίας χρήσης.

Οφείλουμε να πούμε ότι η “αριστερή” πολιτική της σημερινής δημοτικής αρχής βυθίστηκε πριν ακόμη ρίξει κάβους, στο μνημόνιο που υπέγραψε η κυβέρνηση που την στηρίζει, στην άρνηση να ελαφρύνει τη δυστυχία των μεταναστών που συνωστίζονταν στο λιμάνι την άνοιξη του 2016, στην υποταγή της στη λογικής της αναπαραγωγής της εξουσίας της μέσα από πολιτικές συνδιαλλαγές και μεθοδεύσεις. Στην άρνηση της να συγκρουστεί με επιχειρηματικά συμφέροντα που λυμαίνονται την πόλη (Μελισανίδης) και με πολιτικές που παραδίδουν υποδομές της πόλης στο ιδιωτικό κεφάλαιο(COSCO-ΟΛΠ).

Η σημερινή δημοτική αρχή είναι βολικό να συγκριθεί με τις προηγούμενες που ήταν παραδομένες στην αδράνεια και τη διαπλοκή. Το δύσκολο είναι να αναμετρηθεί με τις σύγχρονες, απαιτητικές και δίκαιες ανάγκες των δημοτών, ακόμη και έτσι όπως τις περιέγραψε διακηρυκτικά πριν αναλάβει τη διοίκηση του Δήμου, χωρίς να βυθίζεται στην αυταρέσκεια και την αλαζονεία.

Η παρουσία, οι επεξεργασίες και η δράση μας, φιλοδοξούμε να ανατρέψει την εδραιωμένη πεποίθηση σε μεγάλη μερίδα των δημοτών, ότι οι καθαροί δρόμοι, το κουρεμένο γρασίδι και τα ασβεστωμένα πεζοδρόμια είναι αρκετά για να αξιολογήσουν το έργο της όποιας δημοτικής αρχής.

Παλεύουμε και προτείνουμε στις σύγχρονες συνθήκες, πρωτοπόρα αιτήματα και θεσμούς από την λαϊκή αυτοδιοίκηση της απελευθερωμένης Ελλάδας. Θεσμούς που ενεργοποιούν τη συμμετοχή στα κοινά, ανατρέπουν την παγιωμένη πεποίθηση της ανάθεσης, αμφισβητούν το μονοπώλιο της εξουσίας σε όποιους και για όσο την ασκούν.

Παλεύουμε για να φέρουμε στο προσκήνιο τις δυνάμεις της κοινωνικής πλειοψηφίας, αρνούμενοι την υποταγή στην αστική κανονικότητα, διεκδικώντας με μοναδικό και αποκλειστικό κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες, ενάντια στους νόμους της αγοράς, τους οικονομικούς δείκτες και τον ρεαλισμό της καθήλωσης και της αναβολής.

Δυναμικό υπόδειγμα φιλοδοξούμε να αποτελέσει η συγκρότηση και η λειτουργία της Πρωτοβουλίας μας.

Αμφισβητούμε την κυριαρχία του «ενός ανδρός αρχής», όχι για τα μάτια του κόσμου, ούτε ώς ένδειξη νεοτερισμού. Θεωρούμε τις έννοιες της λαϊκής συμμετοχής, του ελέγχου και της ανακλητότητας, αρχές που δομούν την ουσία της δημοκρατίας και πρέπει να χαρακτηρίζουν το σύνολο της κοινωνίας κάθετα και οριζόντια. Στη βάση αυτής της αντίληψης συγκροτούμε και τη δική μας συλλογικότητα, επιχειρώντας να αναιρέσουμε στην πράξη το καθεστώς που

θέλει τις τοπικές κινήσεις, στρατούς επίδοξων στρατηγών και όλα να ελέγχονται από μηχανισμούς και λειτουργίες έξω και πάνω από την εσωτερική τους ζωή και τις διαδικασίες της.

Οικοδομούμε μία σχέση αλληλοσεβασμού, συντροφικής αλληλεγγύης και αγωνιστικής συμπόρευσης, με κόμματα και οργανώσεις που συμπίπτουμε αξιακά και προγραμματικά. Αρνούμαστε όμως να καταθέσουμε την αυτοτέλεια της Πρωτοβουλίας μας σε οποιονδήποτε σχεδιασμό, που ορίστηκε έξω και πάνω από τις εσωτερικές μας διαδικασίες.

Στο αμέσως επόμενο διάστημα και μέσα στον στον πρώτο μήνα του νέου έτους, η Πρωτοβουλία πρέπει να έχει οριστικοποιήσει τον τρόπο και τις μορφές που θα προσδιορίσουν το πεδίο της δράσης της, τα βασικά της χαρακτηριστικά και τον πυρήνα της φυσιογνωμίας της.

Ελπίζουμε η σημερινή συζήτηση να επικεντρωθεί σε ιδέες, γνώμες και προτάσεις που θα κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση.

Σε μία περιοχή όπου ο φασισμός καραδοκεί να θερίσει προς το συμφέρον του και για λογαριασμό των αφεντικών του, τις θύελλες της καπιταλιστικής κρίσης, η Αριστερά δεν μπορεί να είναι ταυτισμένη με την εξουσία και τη διαχείρισή της, ούτε στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, αλλά ούτε και στο τοπικό.

Η πάλη ενάντια στο φασισμό δεν είναι μόνο η αυτονόητη καταγγελία των εγκλημάτων του, αλλά κυρίως η αποκάλυψη της χυδαιότητας και του τυχοδιωκτισμού που τον χαρακτηρίζει, η εχθρότητα σε οτιδήποτε απελευθερωτικό και η λατρεία του στην καταπίεση, τον αυταρχισμό και την υποδούλωση της κοινωνίας. Λειτουργεί και τρέφεται μόνο απέναντι στην πάλη των λαών για κοινωνική απελευθέρωση και μόνο ώς τρομοκράτης απέναντι στο εργατικό κίνημα, για λογαριασμό των κυρίαρχων του χρήματος και τη σταθερότητα της αστικής κυριαρχίας.

Η πάλη ενάντια στο ναζισμό, το ρατσισμό και την ξενοφοβία, είναι συστατικό και ουσιαστικό στοιχείο της φυσιογνωμίας της προσπάθειάς μας, που διαπερνά το σύνολο των δράσεων και των πρωτοβουλιών μας. Όχι μόνο επειδή ζούμε και περπατάμε στην πόλη που δολοφονήθηκε ο Παύλος Φύσσας, αλλά επειδή πιστεύουμε βαθιά ότι μόνο η ριζοσπαστική, ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική δράση με αφετηρία και κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες μπορεί να σταθεί απέναντι στο τέρας του ναζισμού που απειλεί να βγει στο προσκήνιο διεκδικώντας κυρίαρχο ρόλο και θέση στο δημόσιο λόγο.

Έχουμε υποχρέωση να συμβάλουμε σε αυτό το στόχο με όλες μας τις δυνάμεις και τη φαντασία.

Δεκέμβρης 2018